

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีต่อกัน และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ภาษาไทยจึงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและความเป็นปึกแผ่นของสังคมไทย คนไทยจำเป็นต้องทำความเข้าใจและศึกษาหลักเกณฑ์ทางภาษาเพื่อพัฒนาความรู้ และฝึกฝนให้มีทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้ ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ชุมชน สังคมและประเทศชาติ (กรมวิชาการ. 2545 : 3-6)

การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญมาก เพราะการเขียนเป็นหลักฐานที่ช่วยให้คนรุ่นหลังทราบความเป็นมาของอดีตจนถึงปัจจุบัน การเขียนจึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยให้โลกเจริญก้าวหน้า นอกจากนี้การเขียนยังมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับทักษะการฟัง การพูด การอ่านอีกด้วย ตามปกติคนที่ฟังมาก อ่านมาก และพูดดีย่อมเขียนได้ดี ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางภาษาและเพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมสืบไป (วรรณิ โสภประยูร. 2544: 139) การเขียนเป็นทักษะการแสดงออกทางภาษาที่สำคัญ ในการเรียนการสอนเกือบทุกวิชาต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึกและแสดงความรู้ของคนออกมา อีกทั้งการเขียนยังเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนกว่าทักษะอื่น จะเห็นได้ว่าเด็กที่สามารถเขียนได้จะต้องสามารถฟัง พูด และอ่านได้มาก่อน (ดวงเดือน เทศาวนิช. 2527 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2526 : 2) ที่ว่าครูมีหน้าที่ที่จะปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักแสวงหาความรู้ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ท่องจำ ดังนั้นการเรียนภาษาไทยจึงต้องใช้ทักษะที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน และจะต้องฝึกฝนทุกทักษะอย่างจริงจัง จึงจะทำให้ นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้น การเรียน การสอน กลุ่มสาระต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาจะประสบผลสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับทักษะการเขียนของนักเรียน หลักสูตรการศึกษา

ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ให้สถานศึกษาจัดเวลาเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของช่วงชั้นที่ 2 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 วันละประมาณ 4-5 ชั่วโมง ในช่วงชั้นนี้เป็น ช่วงชั้นที่เด็กจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น เพื่อช่วยให้สามารถเรียนรู้ ใน กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้รวดเร็วขึ้น ได้แก่ ทักษะด้านการอ่าน และการเขียน และมี นโยบายในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทย กำหนดให้นักเรียนอ่านคล่องเขียน คล่อง และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สำคัญ คือ ให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า

จากผลการประเมินสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ในโรงเรียน ประถมศึกษา ของกองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการพบว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ สมรรถภาพที่มี ปัญหามากที่สุดได้แก่ ทักษะการเขียน สอดคล้องกับคำกล่าวของ บันลือ พลฤกษ์วัน (2533 : 26) ที่ว่าปัจจุบันนักเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่มักจะเขียนหนังสือไม่ถูกต้องทั้งการสะกดคำ การใช้การันต์ และการใช้หลักภาษาทั้งนี้เพราะเขาไม่สามารถสะกดคำเขียนให้ถูกต้องตาม เจตนาของเขาได้ เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยากซับซ้อนมาก

นักเรียนมีปัญหาทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities : LD) เป็นนักเรียนกลุ่มหนึ่ง ที่พบมากในระดับประถมศึกษา นักเรียนกลุ่มนี้จะมีปัญหาด้านการอ่าน การเขียน และการคิด คำนวณ หากครูผู้สอนไม่เข้าใจลักษณะและธรรมชาติ ของนักเรียนกลุ่มนี้แล้ว จะส่งผลกระทบต่อ การเรียนรู้และทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นครูต้องจัดการศึกษาให้ สอดคล้องกับลักษณะความต้องการพิเศษและความสามารถของแต่ละบุคคล โดยต้องคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน สะกดคำ สามารถพัฒนาการเขียนได้สูงขึ้น และเต็มตามศักยภาพ

แนวทาง ในการจัดการศึกษาเพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ศรียา นิยมธรรม ได้อ้างถึงงานวิจัยของ ศาสตราจารย์เจเนท เลอร์นเนอร์ ว่าไม่มีวิธีใดวิธีเดียว ของการสอนที่สามารถนำมาใช้ได้ต้องมีประสิทธิภาพกับเด็กทุกคน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของ ศาสตราจารย์ อลิซาเบธคอปปีทซ์ ที่สรุปไว้ว่า ปัญหาการเรียนรู้ของเด็กกลุ่มนี้ไม่ สามารถแก้ไข หรือรักษาได้ ด้วยวิธีสอนโดยเฉพาะวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือใช้เทคนิคในการฝึกหัด แบบใดแบบหนึ่งเพียงอย่างเดียว (ศรียา นิยมธรรม. 2540 : 54) ดังนั้นการสอนนักเรียนที่มี ปัญหาทางการเรียนรู้จำเป็นต้องใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้อง กับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล การสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการก็เป็นอีก

วิธีการหนึ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ วิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ ซึ่งเป็นการบูรณาการระหว่างแบบฝึกทักษะและเกม จะสามารถแก้ไขปัญหาการเรียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งการบูรณาการสอนเนื้อหาสาระทำได้หลายวิธี เช่น การบูรณาการภายในวิชา (Intradisciplinary) ได้แก่การนำเนื้อหาในวิชาเดียวกัน หรือกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกันมาสัมพันธ์กันเช่น ในสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการอ่าน การเขียนคำประพันธ์ การพูดจูงใจ ไวยากรณ์และวรรณคดี โดยจากเดิมผู้สอนจะสอนเนื้อหาสาระทีละเรื่องแยกจากกัน แต่ในการสอนแบบบูรณาการ ผู้สอนสามารถนำสาระทุกเรื่องมาสัมพันธ์กันให้เป็นเรื่องเดียว ส่วนการบูรณาการระหว่างวิชา (Interdisciplinary) จะเป็นการนำเนื้อหาสาระหลาย ๆ วิชา มาสัมพันธ์ให้เป็นเรื่องเดียวกัน การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นการบูรณาการจึงหมายถึงการนำเนื้อหาสาระที่มีความเกี่ยวข้องกันมาสัมพันธ์ให้เป็นเรื่องเดียวกัน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะที่เป็นองค์รวม และสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ (ทิตินา แจมมณี. 2547 : 147) และจากการศึกษานวัตกรรมการเรียนการสอนยังพบว่า เกมเป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีความจำเป็นต่อการฝึกทักษะ และส่งเสริมพัฒนาในด้านต่าง ๆ เพราะเกมเป็นสื่อการเรียนรู้ชนิดหนึ่งที่สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้คือเด็กเรียนรู้ได้จากการเล่นที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกายอารมณ์จิตใจสังคมและสติปัญญา เกมช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนาน เกิดการเรียนรู้ซึ่งเพียเจต์ (Piaget) กล่าวว่าเกมมีส่วนสำคัญในการพัฒนาทางสติปัญญา นอกจากนี้เกมยังเป็นการกระทำที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากประสาทสัมผัส เมื่อฝึกหัดบ่อย ๆ จะเกิดทักษะและก้าวไปสู่การมีพัฒนาการ นอกจากนี้ เกรมส์ และคนอื่น ๆ ให้ความเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของเกมเพิ่มเติมไว้ว่าการสอนแบบใช้เกมมีข้อดีคือ ช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้ดีกว่า และจดจำได้นานและ สามารถให้มีพัฒนาการดีขึ้น (Grambs and others. 1970 ; อ่างใน นิภาพร ปวนสุรินทร์. 2542)

ดังนั้นการสอนด้วยกิจกรรมบูรณาการ จึงเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยในการฝึกทักษะและพัฒนาการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร หากสร้างแบบฝึกตามหลักจิตวิทยา ซึ่งธอร์น ไคค์ (Thorndike) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกฝน หรือทำซ้ำในสิ่งนั้นบ่อย ๆ เพราะถ้าได้ฝึกซ้ำบ่อย ๆ ย่อมเกิดความชำนาญ (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์. 2522 : 65-82) ซึ่งสอดคล้องกับ น้อมจิตร เพชรวิเศษ (2542 : 3) ที่กล่าวว่า การฝึกการเขียนที่ถูกวิธีต้องอาศัยการฝึกซ้ำทำทบทวน บ่อย ๆ ผู้เขียนจึงจะจำได้ และวิธีที่จะฝึกทักษะทางภาษาได้ผลดีวิธีหนึ่งก็คือ การฝึกทักษะด้วยแบบฝึกทักษะ

เพราะแบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการสอนภาษา นอกจากนี้ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545 : 131) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะ เป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือ การให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดี เพราะนักเรียนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับ มนทิรา ภักดีณรงค์ (2540 : 96) ที่กล่าวว่า เด็กนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะต่าง ๆ จะมีความคงทนในการเรียนรู้ได้ดี เพราะนักเรียนได้ฝึกทำบ่อย ๆ ได้ลงมือกระทำเอง จึงเกิดความสนุกสนานในการทำแบบฝึก และผลการวิจัยของ ขวัญทอง จันทฤทธิ์ (2542 : 1-2) ยังพบว่าการใช้แบบฝึกทักษะในการสะกดคำแจกลูกของหนังสือภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้คะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

โรงเรียนบ้านหนองปลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิเขต 2 เป็นโรงเรียนขนาดกลางเปิดทำการสอน 2 ระดับคือ ระดับก่อนประถมศึกษา และระดับประถมศึกษา มีนักเรียนจำนวน 197 คน มีหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการของโรงเรียนจำนวน 3 หมู่บ้าน และมีนักเรียนจากหมู่บ้านอื่นที่อยู่นอกเขตบริการของโรงเรียนย้ายเข้ามาเรียนด้วยจำนวน 7 หมู่บ้าน จำนวนนักเรียนนอกเขตบริการคิดเป็นร้อยละ 69 ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งนักเรียนที่ย้ายเข้ามาส่วนใหญ่จะมาเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-5 และเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งจะเห็นได้จากผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน ของสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ ปีการศึกษา 2550 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในเกณฑ์ไม่น่าพอใจ ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูวิชาการของโรงเรียน ได้นำผลคะแนนจากการทดสอบของนักเรียนรายบุคคล มาทำการวิเคราะห์หาจุดอ่อน เพื่อนำมาพัฒนาและให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียน ผลจากการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2551 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงสูงถึง ร้อยละ 18.08 ทักษะที่มีปัญหาและมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ทักษะการเขียน เพราะนักเรียนส่วนใหญ่เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ผลการวิเคราะห์หาสาเหตุที่นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาไทยจากที่ผ่านมา นอกจากสาเหตุเชิงนโยบายของส่วนกลางและในระดับโรงเรียน ที่มีนโยบายไม่ให้นักเรียนตกชั้น เพราะจะเป็นการสูญเปล่าทางการศึกษา ในระดับโรงเรียนก็เพื่อสนองความต้องการของผู้ปกครองและชุมชน นับได้ว่านโยบายดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน

ไม่น้อย เพราะนักเรียนในแต่ละปี แต่ละชั้นเมื่อทำการวัดผลประเมินผลแล้วปรากฏว่ามีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินหรือ ผ่านเพราะครูช่วย ซึ่งมีจำนวนไม่น้อย ทั้งที่จริงแล้วนักเรียนเหล่านี้จะให้เรียนซ้ำชั้นเดิม แต่ด้วยนโยบายดังกล่าว จึงอนุมัติให้เลื่อนชั้นได้ ทั้งที่ความรู้ความสามารถของนักเรียนเหล่านั้น ยังไม่เหมาะที่จะเรียนชั้นสูงขึ้นไปได้เลย และอีกปัญหาหนึ่งที่ทางโรงเรียนประสบอยู่ในปัจจุบัน คือ ปัญหานักเรียนนอกเขตบริการที่ย้ายเข้ามาส่วนใหญ่จะมาเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 6 และเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้และปัญหาด้านพฤติกรรม (ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง) และจากการทดสอบวัดความรู้ความสามารถพื้นฐานพบว่า นักเรียนเหล่านี้มีความรู้ความสามารถไม่เป็นไปตามวัย กล่าวคือ มีความรู้ความสามารถต่ำกว่าเด็กในวัยเดียวกัน 2 ชั้นปี โดยเฉพาะความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ จากปัญหาดังที่กล่าวมา โรงเรียนได้นำข้อมูลและประเด็นปัญหา เสนอต่อที่ประชุมคณะครู ผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อรับทราบถึงปัญหา และเสนอแนะแนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาร่วมกัน เพราะถ้าหากนักเรียนเหล่านี้ ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือและแก้ไข จะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ตลอดจนส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของพวกเขาและของสังคมโดยรวมในอนาคต

จากปัญหา และความสำคัญของการเขียนดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยสนใจ และได้แนวคิดในการสร้างสื่อ คือ กิจกรรมบูรณาการ ที่ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะและเกม เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ทั้งก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น และนักเรียนสามารถนำความรู้ด้านการเขียนไปใช้ในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนให้เต็มตามศักยภาพของตนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมบูรณาการ ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ในแม่ ก กา
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ในแม่ ก กา สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมบูรณาการก่อนเรียนและหลังเรียน

3. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมบูรณาการในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ในแม่ ก กา

สมมติฐานการวิจัย

1. กิจกรรมบูรณาการในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ในแม่ ก กา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน มีความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวในแม่ ก กา โดยใช้กิจกรรมบูรณาการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมบูรณาการในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ในแม่ ก กา สูงกว่าร้อยละ 60

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนมีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนบ้านหนองปลา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 8 คน

2. ตัวแปร

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนด้วยกิจกรรมบูรณาการ
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนด้วยกิจกรรมบูรณาการ

3. ข้อตกลงเบื้องต้น

ด้านเนื้อหา

3.1 เนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นเนื้อหาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ต่ำกว่าระดับชั้นเรียนจริงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการคัดกรองนักเรียนพบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนต่ำกว่าเด็ก

ในวัยเดียวกัน 2 ชั้นปี และผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อให้ได้เนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนจึงได้นำมาสอนนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย

3.2 การตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ใช้กับนักเรียนปกติ แต่เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาที่จะนำมาสอนนักเรียนอย่างละเอียดพบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่มีความสามารถด้านการเขียนต่ำกว่านักเรียนในวัยเดียวกัน 2 ชั้นปี กล่าวคือนักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีความสามารถในการเขียนอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 แต่ก็มีวุฒิภาวะอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการทดลองแล้วเห็นว่าเป็นเนื้อหาและเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ใช้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับวุฒิภาวะและความสามารถสำหรับนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายแล้ว ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงได้ใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ใช้เวลา 5 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ทุกวันจันทร์ – วันพฤหัสบดี เวลา 15.00 – 16.00 น.

เนื่องจาก นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเรียนในชั้นเรียนร่วมกับนักเรียนปกติเต็มเวลา จึงทำให้นักเรียนเมื่อยล้า เพื่อให้นักเรียนได้ผ่อนคลายผู้วิจัยจึงให้นักเรียนพักเพื่อรับประทานอาหารเช้า เช่น รับประทานขนมหวาน ผลไม้ หรือดื่มนมก่อนแล้วจึงทำการสอนเสริม ทำเช่นนี้เป็นประจำทุกวันก่อนทำการสอนเสริม

5. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นคำที่ประสมสระเดี่ยวในมาตราแม่ ก กา จากหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดพื้นฐานภาษาไทย ภาษาพาที และหนังสือเสริมทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 คำที่นำมาให้นักเรียนฝึกเขียนเป็นคำที่ประสมสระเดี่ยวในแม่ ก กา มีภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่นำมาสอน ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายถึงสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวหรือคำที่เกี่ยวข้องและพบเห็นในชีวิตประจำวันของนักเรียน นำมาสร้างเป็นกิจกรรมบูรณาการซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำและเกม ที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีจำนวน 10 ชุด ๆ ละ 5 คำ รวม 50 คำ ประกอบด้วย

ชุดที่ 1 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ อา คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ กา ตา นา ผา ผา

ชุดที่ 2 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ อี คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ กี่ จี๊ม่า แมชี ทาสี ปี่

ชุดที่ 3 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ อือ คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ ชื้อ ถื้อ มื้อ กระบือ สะคือ

ชุดที่ 4 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ อุ คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ ปู่ ฝ้าฎ ใพู ชูมือ ปลาทุ

ชุดที่ 5 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ เอ คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ ขาเก ทะเล โยเย เฮฮา จระเข้

ชุดที่ 6 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ ออ คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ กอไฟ ก่อไฟ ทอผ้า ท่อน้ำ บ่อน้ำ

ชุดที่ 7 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ โอ คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ ใบโพ โผ โล่ ยี่โถ โผล่

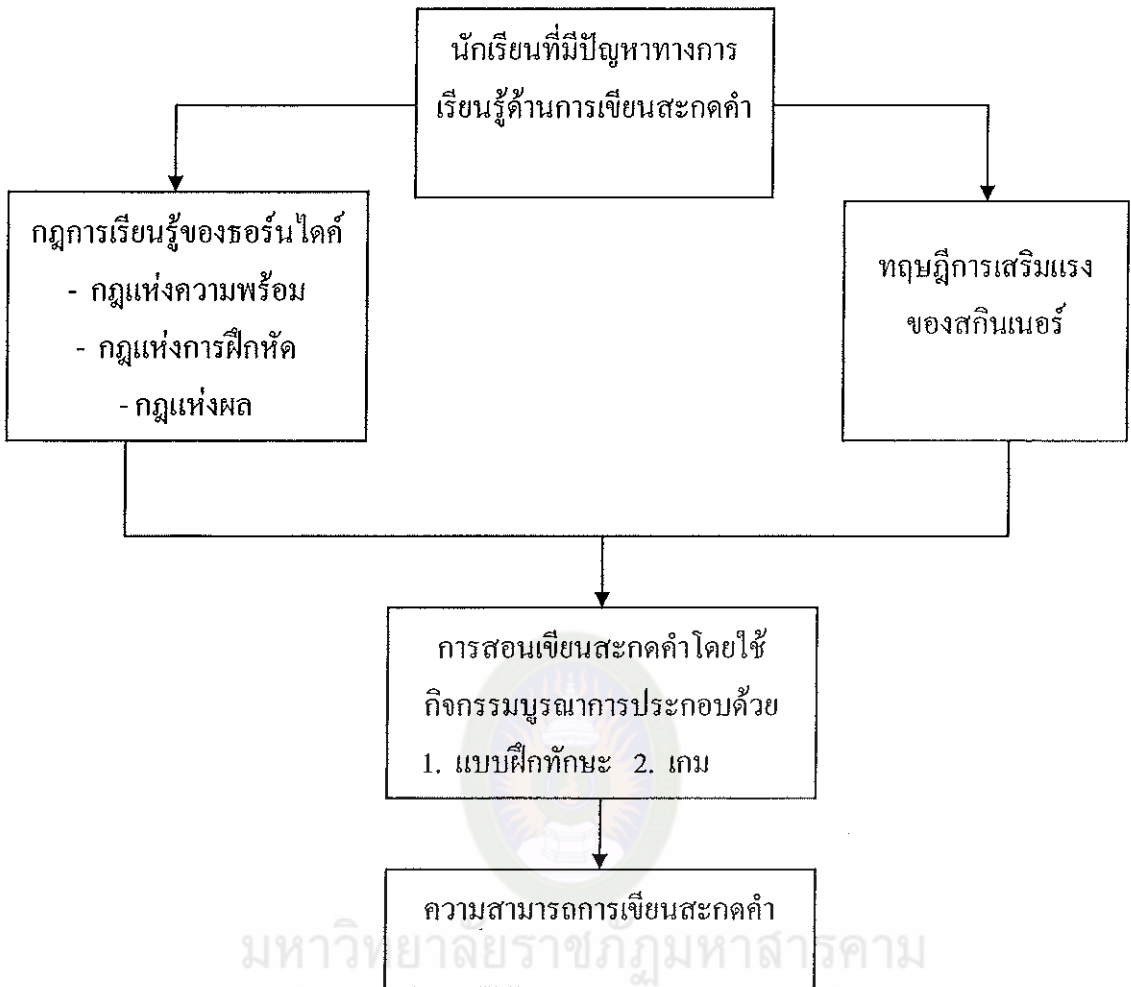
ชุดที่ 8 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ ไอ คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ ไข่ ไช โถ ไข่ ถ้ำไต้

ชุดที่ 9 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ ใอ คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ ไคร ใต้ ใต้ ใข้ไหม หัวใจ

ชุดที่ 10 ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ อี คำที่ต้องการให้นักเรียนฝึกเขียนคือ กะทิ กะปี่ มะลิ หิมะ นาฬิกา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดจากทฤษฎีการลองผิดลองถูกของของ ธรอร์น ไคค์ (Thorndike) และทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ (Skinner) ดังปรากฏในแผนภาพ ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการเขียน ของนักเรียนได้เต็มตามศักยภาพของตน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนา หมายถึง การทำให้ดีขึ้น หรือเจริญขึ้น ในที่นี้หมายถึง การพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวในมาตราแม่ ก กา โดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ให้ดีขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

2. ความสามารถการเขียนสะกดคำ หมายถึง ทักษะในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวในมาตราแม่ ก กา โดยใช้กิจกรรมบูรณาการของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย และผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน

3. กิจกรรมบูรณาการ หมายถึง การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนด้วยกิจกรรมการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ และเกม มาบูรณาการเข้าด้วยกัน เพื่อพัฒนาทางความรู้และพัฒนาทางจิตใจ สำหรับให้นักเรียนปฏิบัติเพื่อให้มีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากขึ้น ซึ่งประกอบด้วย แบบฝึกทักษะและเกม ดังนี้

3.1 แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวในแม่ ก กา สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีกิจกรรมที่หลากหลาย คำที่นำมาให้นักเรียนฝึกเขียนเป็นคำที่ประสมสระเดี่ยวในแม่ ก กา มีภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่นำมาสอน โดยเลือกจากหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที และจากหนังสือเสริมทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เป็นคำที่ใกล้ตัว หรือคำที่เกี่ยวข้องและพบเห็นในชีวิตประจำวันของนักเรียน นำมาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จำนวน 10 ชุด ในแต่ละชุดจะมีแบบฝึกทักษะที่มีประกอบภาพ ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ชุดละ 6 กิจกรรม มีแบบทดสอบย่อยหลังเรียนในแต่ละชุด เป็นแบบทดสอบการเขียนสะกดคำชุดละ 5 ข้อ 5 คำ โดยทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล

3.2 เกม หมายถึง กิจกรรมการเล่น ที่มีลักษณะการแข่งขัน มีกฎกติกาที่แน่นอน ในระหว่างผู้เล่นทั้งสองฝ่าย การเล่นเกมอาจเล่นคนเดียวหรือเล่นเป็นทีมก็ได้ และผู้เล่นจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และกติกาที่วางไว้ ในการเล่นเกมจะมีการประเมินความสำเร็จของผู้เล่นไปในตัว และเป็นการเล่นสร้างความสนุกสนานให้เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยผู้วิจัยสร้างขึ้น มีจำนวน 20 เกม ดังนี้

1. เกมตกเบ็ด (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -า ครั้งที่ 1)
2. เกมปิดตาหาคำ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -า ครั้งที่ 2)
3. เกมเชิยมซีเขียนคำ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -ิ ครั้งที่ 1)
4. เกมปริศนาภาษาสนุก (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -ิ ครั้งที่ 2)

5. เกมกล่องมหัศจรรย์ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
6. เกมเติมให้เต็ม (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)
7. เกมจับคู่คำ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
8. เกมลูกดอกบอกคำ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)
9. เกมเฮฮาปาร์ตี้ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
10. เกมจ๊ะเอ้ - สวัสดี (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)
11. เกมบอกใบ้ทายคำ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
12. เกมใครหนอ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)
13. เกมโยนบอลร้อนคำ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
14. เกมหยุดโลกร้อน (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)
15. เกมดับไฟได้ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
16. เกมส่งดอกไม้ (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)
17. เกมใครคู่ใคร (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
18. เกมสลับสับที่จัดให้ดีมีรางวัล (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)
19. เกมสติแตก (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 1)
20. เกมเขียนให้เก่งเร่งฝึกฝน (ฝึกทักษะการเขียนคำประสมสระ -^๓ ครั้งที่ 2)

4. คำที่ประสมสระเดี่ยวในแม่ ก กา หมายถึง คำที่ประสมกับสระที่มีรูปเดียว ไม่มีรูปสระอื่นประสมอยู่ และไม่มีตัวสะกด ได้แก่ สระ-า, ^๓, ^๓, ^๓, ^๓, -อ, ^๓, ^๓, ^๓, และสระ ^๓ -

5. ประสิทธิภาพของกิจกรรมบูรณาการ หมายถึง คุณภาพกระบวนการจัดกิจกรรม โดยใช้กิจกรรมบูรณาการ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 มีความหมาย ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนทุกคนจากการทำแบบฝึกทักษะ และแบบทดสอบย่อยหลังเรียนในแต่ละชุด ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนทุกคนจากการทดสอบหลังเรียนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ขึ้นไป

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของผู้เรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดได้จากการใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน หมายถึง นักเรียนที่ได้จากการคัดกรองว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โดยมีคะแนน (T-Score) 61 -70 อยู่ในกลุ่ม 3 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษาโดยเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แต่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ซึ่งได้มาโดยการใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม (KUS – SI Rating Scales : ADHD / LD / Autism (PDDs) และแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนสะกดคำ พบว่านักเรียนกลุ่มนี้มีปัญหาด้านการเขียนชัดเจน

8. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึงค่าแสดงความก้าวหน้าของกลุ่มเป้าหมายที่เรียนด้วยกิจกรรมบูรณาการวัดได้จากการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ โดยการเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาด้วยกิจกรรมบูรณาการตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น
2. เป็นเอกสารสนเทศแก่ครูผู้สอนอื่น ใช้ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำเพื่อแก้ปัญหาเดียวกันให้กับนักเรียน
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู หรือผู้ที่สนใจ ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำ